అవార్డు

-కొడవంటి కాశీపతి రావు

ఇరవై ఏళ్ళ సర్వీసయింది. మున్సిపాలిటీలో నేను పని చెయ్యని ప్రాథమిక పాఠశాల లేదు. ఎక్కడ పని చేసినా ఆ ప్రాంతంలోని తల్లిదండ్రులచేతా, ఆ పాఠశాలలోని ఉపాధ్యాయులచేతా మంచి అనిపించుకున్నాను. మెచ్చుకోలునే ప్రమోషనుగా స్వీకరిస్తూ పనిచేశాను.

ఇన్నాళ్ళకు ఉన్నత పాఠశాలకు బదిలీ చేశారు. పెద్ద తరగతి విద్యార్థులకు కూడా బోధించే అవకాశం నాకు కలిగినందుకు ఎంతో సంతోషించాను.

తర్వాత జరిగిన అనేక రకాల సభలలో నేను కూడా పాల్గొన్నప్పుడు విద్యాశాఖ అధికారులూ, స్థానిక పెద్దలూ, హితులూ, మిత్రులూ అందరూ మంచి ఉపాధ్యాయునికివ్వాల్సిన గౌరవం నాకిచ్చారు. అంతేకాక ప్రభుత్వంచేత కూడా ఆ గుర్తింపు పొందాల్సిన అవసరం గురించి నొక్కి వక్కాణించారు.

రాబోయే ఉపాధ్యాయ దినోత్సవానికి రాష్ట్ర ప్రభుత్వ ఉత్తమ ఉపాధ్యాయ అవార్డును పొందేటందుకు తగిన ప్రపోజల్సు చేయాల్సిందిగా వ్యక్తిగతంగా ఒత్తిడి చేశారు. ఏర్పాట్లు చేశారు. సహాయం చేశారు.

ఇప్పుడు నేను పని చేస్తున్న హైస్కూలు ప్రధానోపాధ్యాయుడు చిన్నవాడయినప్పటికీ గట్టివాడే.

నే నా స్కూల్లో చేరిన రెండు నెలలకి సుస్తీ చేసింది నాకు.

ఓ పది రోజులపాటు కేజువల్లీవు మీద రెస్టు తీసుకున్నాను. ఆగస్టు నెల వచ్చినప్పటికీ సాధారణంగా సెలవు అంతగా వాడుకునే అలవాటు నాకు లేనందున కేజువల్లీవు ఇంకా మిగిలీ ఉంది. మరంచేత అడపా దడపా సెలవు పెట్టి విశ్రాంతి తీసుకోసాగాను.

"ఏమిటి, మేస్టారూ, ఇది? మాటి మాటికీ సి.ఎల్. పెడితే వర్కు సఫరవుతుందిగదా. అంతగా ఒంట్లో బాగులేకపోతే మెడికల్ లీవు పెట్టండి" అన్నాడు.

ప్రధానోపాధ్యాయుడు కావటాన అతని కొక్కడికే విద్యార్థుల, వాళ్ళ పాఠాల బాధ్యత ఉన్నట్టుగా మాట్లాడితే మనసు చివుక్కుమంది.

"ఉపాధ్యాయులకు లీవు సౌకర్యం తక్కువకదండీ. ఇంతకన్న వయసు ముదిరినప్పుడూ, జబ్బు పడినప్పుడూ ఎలానూ తప్పదు. ఒంట్లో ఏమాత్రం నులువుగా ఉన్నా సెలవు పొదుపుగా వాడుకోవాలి కదండీ" అన్నాను.

"మరేం లేదు. మీవల్ల పబ్లిక్ గోయింగ్ చిల్డ్రన్ ఇబ్బంది పడకుండా చూడాలికదా!" డిప్లొమసీ చూపించాడు ఆయన.

"నా ఒంట్లో సత్తువ ఉన్నంతవరకూ పాఠాలు చెప్పడంలో ఏమీ లోటు చెయ్యను" అంటూ ఆ రోజుకి ముగించేశాను.

ఒంట్లో బాగులేకపోయినా మర్నాడు ఉదయం తొమ్మిదయ్యేసరికి భోజనానికి కూర్చున్నాను. సహించలేదు.

వాంతయింది.

అయినా స్కూలుకి బయల్దేరాను.

పావుగంట లేటయింది.

హెడ్మాస్టరు చిందులు తొక్కుతున్నాడు. మునిసిపల్ కమీషనరు పది గంటలకే విజిట్ చేసి వెళ్ళిపోయాడట. అంతవరకూ హాజరుకాకుండా, సి.ఎల్. లెటరైనా పంపకుండా ఉన్న ఉపాధ్యాయుల పేర్లు రాసుకు పోయాడట.

"ఇంతవరకూ ఈ స్కూల్లో ఎవరూ ఆలస్యంగా రారని, ఎంతో చక్కగా పని చేస్తారని మంచిపేరు సంపాదించుకున్నాం కాబట్టి గానీ...నిన్న నో స్కూల్లో ఇద్దర్ని సస్పెండ్ చేసేశాడు...యాల్ పొజిషన్ లేకపోయినప్పటికీ..." అన్నాడు హెడ్మాస్టరు విసుగ్గా.

ఒంట్లో సత్తువ లేదు. విసే ఓపికవీదు.

మౌనంగా క్లాసుకు వెళ్ళిపోయాను.

ముఖం తిరుగుతున్నట్టుగా ఉంటే, క్లాసులో అలా నీరసంగా కూర్చునే ఉండిపోయాను.

మధ్యాహ్నా మయ్యేసరికి మళ్ళీ విజిట్.

"ఏమిటండిదీ" అంటూ కమీషనరూ, అతనితో పాటు హెడ్మాస్టరూ డిస్కో చెయ్యబొయ్యారు.

"అయ్యా...నాకు ఒంట్లో బాగులేదు. సి.ఎల్. పెట్టుకుందామంటే ఈయన ఊరుకోడు. మెడికల్ లీవు పెట్టుకుందామంటే నా లీవు అక్కౌంటు ఒప్పుకోదు" అని చెప్పాను కమీషనరుతోనే.
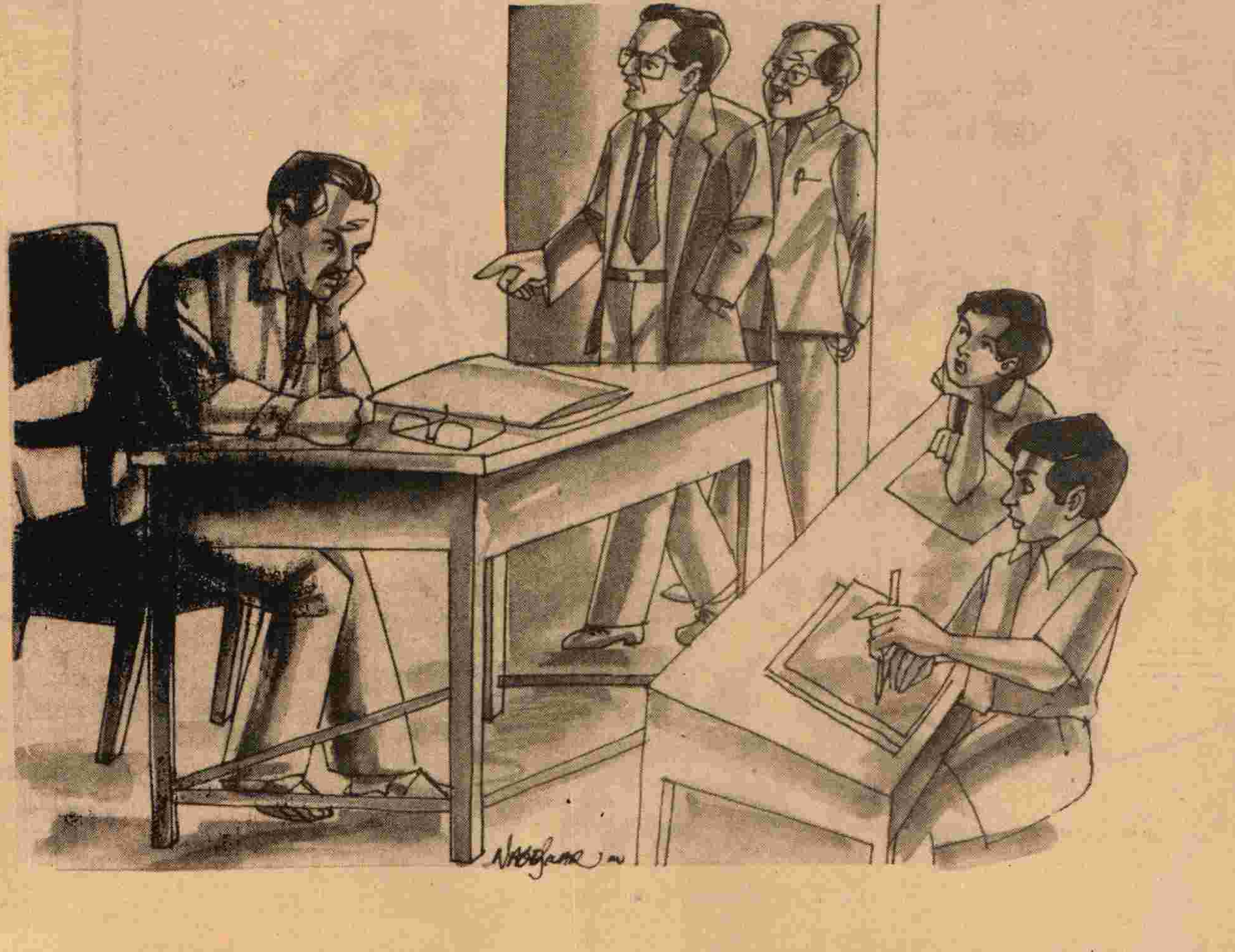
మర్నాడే సస్పెన్షన్ ఆర్డరొకటి వచ్చింది. దాంతోపాటే ఏనాడో నేను పంపుకున్న ప్రపోజల్సు ఆమోదిస్తూ సెప్టెంబరు అయిదవ తేదీన హైద్రాబాదు రాజభవన్‌లో జరిగే ఉపాధ్యాయ దినోత్సవానికి హాజరై ఉత్తమ ఉపాధ్యాయ బహుమతి గ్రహించవలసిందిగా కోరుతూ ఆహ్వానం కూడా వచ్చింది. *